

Nr 302.

Av herrar **Ericson** i Boxholm och **Hedlund** i Östersund, *angående viss ändring av 49 och 50 §§ fattigvårdslagen.*

Vid flera tillfällen ha under de senare åren i riksdagen framlämnats motioner beträffande vissa bestämmelser i fattigvårdslagen, vilka efter vunnne kännedom om deras praktiska verkningar borde ändras eller utmönstras ur lagen.

Dit hör i första hand bestämmelsen i 50 §, att däri omförmäld fattigvård icke skall av hemortskommunen ersättas.

År 1928 framlämnade herrar Hedlund i Östersund och Ericson i Boxholm motion med yrkande, att riksdagen måtte besluta sådan ändring i fattigvårdslagen, att fattigvård, som bestått i bekostande åt skolbarn av kläder, underhåll eller annat, som avsåge att sätta dem i tillfälle att begagna skolundervisningen, samt läkar- eller förlossningshjälp eller medicin, då hjälpen eller medicinen lämnats annorledes än i förening med vård i anstalt, jämväl skall ersättas av hemortskommun, samt i de fall, då 60 § är tillämplig, av staten.

Andra lagutskottet avstyrkte emellertid motionen, under framhållande av att det var i avsaknad av tillräckligt material för ett ståndpunktstagande till den föreliggande frågan; utskottet uttalade dock en förhoppning, att fattigvårdsmyndigheterna skulle med intresse följa verkningarna av bestämmelsens tillämpning.

Vid utlåtandet var fogad en reservation av fyra av utskottets ledamöter, vilka förordade en förutsättningslös utredning rörande önskvärdheten och lämpligheten av sådan ändring i fattigvårdslagen, som påyrkats i nämnda motion.

Vid frågans behandling i kammaren den 28 april 1928 beslöt andra kammaren utan votering i enlighet med reservanternas förslag. Frågan föll emellertid, när första kammaren biföll utskottets hemställan.

År 1929 frambars frågan ånyo i första kammaren av herrar Landin och Ström i Lidköping, och i andra kammaren av herrar Ericson i Boxholm och Hedlund i Östersund.

Andra lagutskottet avstyrkte emellertid motionerna. Utskottet var emellertid icke enigt utan 3 reservanter föreslog en utredning.

Båda kamrarna biföllo utskottets förslag.

Vid 1930 års riksdag framfördes frågan ånyo av herr Johansson i Väby m. fl.

Utskottet yrkade även då avslag, varvid dock 3 reservanter anmälde avvikande mening. Första kammaren biföll utskottets hemställan utan votering, varjämte även andra kammaren efter en längre debatt med 68 röster mot 66 beslöt i enlighet med utskottets förslag.

Då samma fråga nu ånyo framföres, torde åtminstone de, som syssla med kommunernas fattigvårdsärenden, kunna vitsorda, att de i de tidigare motioner

nera anförda motiven för lagändring i förevarande avseende icke i någon mån bortfallit. Fattigvårdslagstiftningskommitténs syfte med bestämmelserna, att fattigvård, som lämnats enligt nämnda §, icke skulle förhindra förvärv av hemortsrätt, har icke vunnits.

Twister kommunerna emellan om de hjälpbehövande pågå mera ohejdat nu än någonsin. De nuvarande ekonomiska förhållandena tvinga primärkommunerna att icke påtaga sig utgifter i detta avseende, som de anse sig kunna påföra en annan kommun. Därest understöd skall lämnas till en familj, som har sin hemortsrätt i en annan kommun, exempelvis till skolbarn, eller medicin, läkare m. m., vilken vård egentligen skulle hänföras till § 50, så sker detta därför i regel icke med angivande av understödets verkliga natur utan i form av ett kontant belopp, vilket då icke uppges vara annat än vanligt understöd enligt 1 § fattigvårdslagen, för att såmedelst hemortsrättskommunen skall kunna tvingas att ersätta vården och för att därjämte förhindra, att familjen i fråga vinner hemortsrätt i vistelsekommunen.

Särskilt under nuvarande svåra arbetslöshetsperiod har man i hög grad konstaterat detta.

Vid frågans tidigare behandling har flerstaldiga exempel anförts, dels att icke ifrågavarande bestämmelser efterlevas, dels ock att de vålla upphov till ökade tvister kommunerna emellan. Fattigvårds- och barnavårdsinspektören har ockå vid flera tillfällen uttalat sig för en utredning rörande omförmälda bestämmelser och därvid även pekat på ändring i samband härmed av hemortsrätsbestämmelserna.

Under det att tidigare yrkanden i huvudsak inskränkt sig till ändring av 50 § i fattigvårdslagen, torde i anslutning till numera vunnen erfarenhet angående den omfattning, i vilken ifrågavarande bestämmelser kringgås på sätt ovan antytts, en utredning i frågan även böra omfatta spörsmålet, huruvida dylik fattigvård, som här avses, bör i avseende å förvärv av hemortsrätt särskiljas från andra understöd enligt 1 § i nämnda lag.

I anledning av ovanstående och med hänvisning till vad som tidigare motionsvis framförts samt till frågans tidigare behandling i riksdagen, få vi hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte verkställa en allsidig utredning om sådan ändring i fattigvårdslagen, att bestämmelserna i 49 och 50 §§ måtte erhålla den ändrade lydelse, att här ovan omförmälda slag av fattigvårdsunderstöd skola i fråga om ersättningsskyldighet för hemortsrättskommun och beträffande understödstagares förvärv av hemortsrätt jämsställas med övrig fattigvård enligt 1 § fattigvårdslagen.

Stockholm den 23 januari 1934.

F. O. Ericson,
Boxholm.

Verner Hedlund,
Östersund.